

Johann Cothmann

Brevis Ablegatio Pseudo-Reformatoris, Refutationis brevis, Responsi brevissimi : Addita ad R. Concilium Academiae Rostochiensis Adhortatione, ut in eiusmodi Anonymum tenebrionem, & polypragmonem animadvertant, ne alii eius exemplum imitentur, & in infinitum, lites ac contradictiones sine neceßitate promoveantur

[Rostochii]: Hallervordius, 1638

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn730058220>

Druck Freier Zugang

Ja - 1126(12)¹¹

BREVIS ABLEGATIO
PSEUDO - REFORMATORIS,
Refutationis brevis, Responsi
brevissimi,

Addita ad R. Concilium Academiae Rostochiensis
ADHORTATIONE, ut in ejusmodi Anonymum tenebrionem, &
polyragmonem animadvertant, ne alii ejus exemplum imi-
tentur, & in infinitum, lites ac contradictiones sine
necessitate promoveantur,

Instituta

à

JOHANNE COTHMANNO, S. S. Theol. D,
& Academiae Rostochiensis Professore ordinario.

Prostat

Apud Johannem Hallervordium venalis

Anno 1638.

Ja-1126 (12)¹⁷

1638

BREVIS ALLEGATIO
PSEUDO - RAYON MAVORIS

Relationis brevis Responsio
brevis

JOHANNES COTTIANUS S.S. Theol. D.
St. Barbara Kollegii Professor ordinarius

ROSTOCKIENSIS
1708
Johann in Halle ordinarius
1708

ΣΥΝ ΘΕΩ,

Propheta Zacharias inter alia Salutaria monita, & hoc habet *cap. 8. v. 19. Veritatem & pacem diligite.* Veritatem paci præmittit, quia pax quæpiam neglecta veritate esse posset, de qua rectè usurparetur tritum illud: *Maledicta sit pax, quæ cum iustura veritatis conjuncta est.* Utrumq; mihi in hac, quæ aliquandiu temporis agitata fuit, de Comprivignorum conjugio, controversia, propositum habui.

Prius, quia opinione Adversarii de mea sententia falsum erat, proinde ille prior arbitros elegit, Viros Admodum Reverendos, Consultissimos & Clarissimos. Placuit mihi consilium, & eisdem ego, ut hanc controversiam dijudicarent, petii in Defensione.

Cum verò contradicenti mihi Responso brevissimo meam defensionem excipere placeret. Placuit & mihi brevi Refutatione, brevissimum responsum elidere, toties tamen repetita protestatione, me jam tandem arbitros, semel utrinq; constitutos & electos rogare, ut cui sententiæ calculus adjiciendus, haut gravatim dicerent, ne non necessaria litis hujus reciprocatione opus esset, & tandem conclusi: me in nomine Domini compromittere. Quia litibus hisce non delectarer, eò quod pacem & concordiam, præmissa tamen veritate, unice diligerem.

Sed ecce Diabolus, omnis discordiæ, ac dissidiorum unicus auctor & propagator, pacem hanc & concordiam Academia nostræ invidit. Postquam enim hæcenus mihi contradicens, suo silentio viam hanc Christianam concordia in eunda, comprobare visus est. Ecce prodiit alius Anonymus, Lucifuga & Tenebrio, καὶ ἀντιφασὶν Reformator dictus, qui, nescio qua confidentia, controversiam hanc tra-

) (2

tet.

ter. Sed quis tibi Lucifuga, qui ne nomen quidem tuum profiteri audes, ut & in te dictum Christi impleatur: *qui male agit, odit lucem*, hanc potestatem concessit? Nostine illud Catonis: *ad consilium ne accesseris ante quam voceris*. Putasne integrum tibi esse reformare Professores? Aperi tandem oculos ô Academia Rostochiensis, & in ejusmodi tenebrionem animadvertite, facili enim labore inquiri potest, ne si secus fiat gravissima suo tempore visitatoribus hujus convenientiæ reddenda sit ratio. Ut nil dicam, quid de nostra aliæ dicturæ essent Academia, si hîc impune tenebrionibus & lucifugis professores reformare, & odiosis scommatis perstringere, permitteretur. Cogitabit hoc Reverendi Concilii Consiliarii, & quid ex re, auctoritate, & commodo Academiæ erit, me non monente, facietis. Collega vester & membrum Concilii sum, reformor & verbis scopticis excipior, à tenebrione & lucifuga, maculam quam mihi ille injurare verbis aculeatis conatur, & vobis per meum latus imprimit, dum debita Professoribus reverentia & competens honor & respectus ejusmodi lucifugâ tollitur & imminuitur. Verum me dicere res ipsa clamat, nec contradicturum puto quempiam, exactius rem hanc pensitantem.

Et vel Academiarum Saxonicarum splendor, hunc tenebrionem à malo hoc proposito deterrere debuisset. Viri Clarissimi controversiæ hujus constituti sunt arbitri, tu ergo Polypragmon quid facis? tune te illis sagaciorem esse arbitraris? censese idem eos, si verum diceres, videre potuisse, licet tu Pseudo-Reformator symbolum tuum non addidisses?

Et quid tandem in re ipsa novi habes, quod non antea ad nauseam usq; repetitum & inculcatum, nisi quod ad Diorthoten me sapius ableges, quod frustra facis, nam sine illo quid hac in re faciendum, Dei gratia scio, nec mancipium sum, nec ero alienæ libidinis, fruatur alius cui placet isto labore, ego jam illam attigi, laus sit Deo, ætatem ut curatore mihi amplius opus non sit.

Dicis præpterea: *i. adversarium meum explicare scripturam canoniam. & maximam partem studiosorum Theologiæ ad pedes illius sedere.*

arre. Resp. Hoc illud est quod saepe dixi, & alii credere noluerunt, hanc esse Aca-
demia hujus *ca. & c.* ut cui Cathedra Theologica non-
dum commissa, ille tamen, nescio cujus concessione, Canonicam,
Scripturam, additis multis & haecenus inauditis novitatibus, explicet.
Nec mirum est multos Studiosos accurrere, id enim plerunq; fit;
mens enim humana novitatis avida.

2. *Conatum meum fuisse irritum.* Resp. Conatus meus fuit
defendere veritatem, quod num fecerim, non à te tenebrione discam,
cum jam alii te sapientiores quaesiti sint iudices.

3. *Me à meipso describisse.* Resp. Illud nunquam probabis;
non ergo sufficit dicere, sed & simul probare.

4. *Definitionem affinitatù me exagitare, sed ex ratione non re-
futare.* Resp. Satis refutavi dum nullum hujus fictae definitionis
probatum exemplum dari posse asserui, quod nec tu dare potuisti.
Inquis: *Per generationem novi partus, qui est consanguineus meus com-
privigna accedit ad fines sanguinis mei vid. mei fratru.* Resp. Com-
privigna non tantum accedit ad fines sanguinis novi partus, quod me-
diante conjugio fieri solet in affinitate, sed est ejusdem cum partu no-
vo sanguinis.

Et per illam novam generationem comprivigna est caro car-
nis, id est, est caro immediata carnis meae immediata, ut dicitur cap. 2.
brevissimi responsi. Sive est consanguinea novi partus. Quid ve-
rò hoc ad comprivignos inter se consideratos, de quorum matrimo-
nio unice quaeritur. Sed hac de re toties dictum est in praecedenti-
bus, ut otiosa repetitione opus non sit, & exspecto cenсурam & judi-
cium hominum clarissimorum, non alicujus tenebrionis & lucifugae,
generationem contra omnem naturam ac rationem, affinitatis cau-
sam fingentis, cum principium constituens consanguinitatem, non sit
principium constituens affinitatem.

Regeris datam affinitatis descriptionem, omnibus descriptis
competere. Proinde concludis: *illa persona qua fit caro una cum ea
persona, qua caro mea est, dicitur affini meo.* Resp. Iudis in termino:

una caro. Dupliciter enim sumitur 1. respectu vinculi conjugalis. 2. unitatis sanguinis. Priori consideratione concedo, ubi datur unitas carnis, de qua scriptura loquitur *Matth. 19. v. 5. Ephes. 5. v. 31.* ibi dari veram affinitatem. Ubi verò persona quæpiam cum altera fit una caro, id est unus sanguis, ut comprivigni cum novo partu, ibi constanter ob sanguinis unitatem oriri affinitatem nego. Et tempus dabitur annon una mecum clarissimi idem dicturi sint viri. Eo usq; iudicium tuam suspende lucifuga. Et videbis hanc refutationem quam parari gestis esse solidissimam.

Replicas licet in iure humano non sit affinitas, esse tamen in iure divino. Resp. pessima fit juris humani & divini oppositio. Definitiones Theologorum & Juristarum Scripturæ exemplis desumptæ & confirmatæ sunt. Et quia jam hæc controversia movetur, sine dubio Academia hæc rem in timore Domini considerabunt, argumenta ultro citroq; producta expendent, ut interveniente tenebrione aliquo opus non sit.

5. Urgetur, si descriptionem falsarum numero accenseam id ratione probandum esse. Resp. probo hoc modo. Quæcunq; definitio. probato destituitur exemplo. 2. confundit causam consanguinitatis & affinitatis, illa non est bona. At hæc talis est. E. Quod nullum habeat probatum exemplum, indicat illius defectus, quæ n. adducuntur, de uxore fratris, patris, filii, non sunt exempla, quibus ex generatione oriri affinitatem probetur, sed ex legitimis nuptiis, quod conceditur. Probandum est, ex nova generatione consanguinitas unica causa, oriri affinitatem, quæ caro carnis vocetur. Et hic rursus clarissimi viri quid statuendum sit, suis censuris dicent, & num in concussus hac in materia staturus sit adversarius suo tempore apparebit.

6. Imprimis Pseudo-Reformator urget quod concessi præmissis non sit irigandum de conclusione. Et putat hic se palmarium reperisse, & non quod pueri in fabis. Bene autem se res habet, noli gloriari ante tempus, nec triumphum canito ante victoriam. Omnia enim adhuc salva sunt. Syllogismus hic est

Car-

Carnem carnis meae ducere non possum

Comprivigna mea intercedente novo partu est caro carnis.

E. eam ducere non possum.

Major sensu Spir. S. rectè dicitur indubitatae veritatis esse. Inter quas enim personas matrimonio jungendas, est Caro Carnis, sive propriè & strictè loquendo affinitas, inter illas matrimonium jure divino rectè prohibetur. Jam si fiat subsumptio ex Majori, minor erit falsissima, idq; dixi in *Defens. pag. 71.* ubi Syllogismum illum refutavi. Quae refutatio num sit solida, judicium expeto virorum clarissimorum, non alicujus tenebrionis.

Quando verò adversarius meus in Brevissimo responso minorem ita formabat: Comprivigna est Caro Carnis meae, id est, est immediata Caro, Carnis meae immediatae, sive consanguinea novi partus. Tum concessi Minorem. Sed tunc Minor non assumitur è propositione Majori. Alio proinde sensu in Majori, & alio sensu in Minori *caro carnis* dicitur. Unde manifestò Quatuor oriuntur termini in Syllogismo. Major enim non dicit quid respectu tertiae personae affirmari queat. V. G. comprivigni possunt dici Caro carnis, id est, consanguinei novi partus. Verùm Majoris hic sensus est: Carnem carnis meae ducere non possum, id est: Quae duae personae, de quarum nuptiis quaritur, dicuntur caro carnis, id est: vel proximi consanguinei, vel propriè dicti affines, illae vi legis divinae matrimonium contrahere nequeunt.

Haec si comprivignis applicaveris in propatulo est, illos esse carnem carnis resp. tertiae personae supervenientis, novi scilicet partus. At inter se propterea, quod est in *Levit. 18. v. 6.* esse carnis carnem, unde probabitur? Et haec toties dicta in praecedentibus, ut tali reformatore opus minime fuisset.

Et num verùm dixerim nec ne dies veritatem hanc aperiet. Proinde conclusio illa quam ex Logica Rustica Pseudo-Reformator eruit, non ferit quaestionem controversam. Margaretam enim esse carnem carnis Nicolai, id est, explicante Adversario meo: Comprivignam esse carnem novi partus, qui mea Caro immediata est, extra

con-

controversiam posita. An verò hinc sequatur Margaretam & Nicolaum, inter se carnis carnem esse, ex qua Logica five rustica five alia hoc sequatur, me nondum intelligere fateor. Proinde Doctorum Judicio, non tenebrionis aut lucifugæ alicujus, me submitto.

Tandem me denuo ad vos proceres Rev. Concilii converto, rogans consideretis, an talia famam & celebritatem Academiae nostrae conservent, quando suppressio nomine, Professor ordinarius verbis aculeatis & scopticis à tenebrione excipitur. Quod si semel hoc impunè feret. Quis tandem Professorum ab ejusmodi lucifugis immunis erit? Ego hoc indicando conscientiae meae satis feci. Si verò conniventibus oculis talia permittentur. Mirabor quid alia de nobis dictura sint Academiae, numne hoc Universitati nostrae honorificum futurum, dies declarabit. Ego hactenus, ut initio dixi, nihil nisi veritatem & pacem, contradictione mea intendi. An verò scopum illum attigerim aliorum censura exponent.

Soli Deo Gloria.

are. Resp. Hoc illud est quod saepe dixi, & al
hanc esse Academiae hujus *à G. G. au*, ut cui Cathe
dum commissa, ille tamen, nescio cujus conce
Scripturam, additis multis & haecenus inauditis
Nec mirum est multos Studiosos accurrere, id
mens enim humana novitatis avida.

2. *Conatum meum fuisse irritum.* Resp.
defendere veritatem, quod num fecerim, non à te
cum jam alii te sapientiores quaesiti sint iudices.

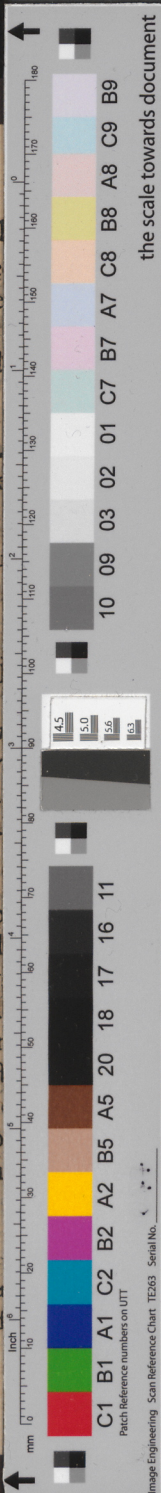
3. *Me à metipso descivisse.* Resp. Illud
non ergo sufficit dicere, sed & simul probare.

4. *Definitionem affinitatū me exagitate.*
futare. Resp. Satis refutavi dum nullum hu
probatum exemplum dari posse asserui, quod
Inquis: *Per generationem novi partus, qui est con
privigna accedit ad fines sanguinis mei vid. mei fr
privigna non tantum accedit ad fines sanguinis n
diante conjugio fieri solet in affinitate, sed est eju
vo sanguinis.*

Et per illam novam generationem comp
nis, id est, est caro immediata carnis meae immed
brevissimi responsi. Sive est consanguinea nov
rò hoc ad comprivignos inter se consideratos, d
nio unice quaritur. Sed hac de re toties dictur
bus, ut otiosa repetitione opus non sit, & expect
cium hominum clarissimorum, non alicujus ten
generationem contra omnem naturam ac ratio
sam fingentis, cum principium constituens consa
principium constituens affinitatem.

Regeris datam affinitatis descriptionem,
competere. Proinde concludis: *illa persona qua
persona, qua caro mea est, dicitur affinis meus.* Res

(3)

the scale towards document